

Žili raz tri prasiatka. Najstaršie sa volalo Mufík, prostredné Ňufík a najmladšie Pufík.

Len čo trochu vyrástli, mamička im oznámila: „Detičky moje, nedá sa nič robiť, musíte sa vydať do sveta. Je najvyšší čas, aby ste sa o seba začali starať sami.

Buďte dobré a dávajte si pozor na vlka. Ak vás dostane, zje vás.“

Keď nad sebou Mášenka uvidela tri chlpaté huňaté tváre, najprv sa veľmi preľakla, ale po chvíli nabrala odvahu a oznámila: „Zablúdila som v lese. Hľadala som cestu a našla som vašu chalúpku. Skryla som sa v nej, aby som sa nebála. Prosím, medvedíky, nehnevajte sa na mňa!“

Prv než sa zajac spamätal, bol pampúšik preč.

Ako tak uháňal ďalej, zastavil ho vlk. „Pampúšik, aký si voňavý! Zjem ťa!“ oznámil.

„Vlčík, nejedz ma, zaspievam ti,“ navrhol pampúšik a pustil sa do spevu.

„Ja som pampúch, pampúšik, mäkký ako vankúšik. Z múky, droždia, vajca a mlieka vymiesený, na masielku vypražený, na okienku vychladený! Ušiel som deduškovi, ušiel som babičke, ušiel som zajačikovi a tebe, vlčík, ujdem tiež!“

Nato zaviedol Alexa do špajzy, v ktorej mal hlavné sídlo. A naozaj! Pochútky, aké dedinská myš nikdy ani len nevidela, nieto ešte ochutnala! Koláče plnené tvarohom, makom a slivkovým lekvárom, jaternice, krvavnice, údeniny, syry, orechy a ovocie od výmyslu sveta.

Max sa spokojne usmieval, keď videl, ako brat obdivuje jeho blahobyt. Ibaže v okamihu, keď si Alex odhryzol ďalší kúsok z koláča, Max zvolal: „Pozor! Rýchlo preč!“

